

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **W. W.**, zastoupeného JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem se sídlem Husova 17, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2005, čj. OAM-146/LE-B01-B02-2005, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 60 Az 29/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 4. 2005, čj. 60 Az 29/2005 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Petra Knoblocha **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že žalobce vstoupil na území České republiky nelegálně dne 20. 7. 2004, po třech dnech odcestoval do Německa, kde byl zadržen policií, vrácen zpět a umístěn v České republice do zařízení pro zajištění cizinců; dne 18. 1. 2005 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce sám uvedl, že mu v dřívějším podání žádosti

o udělení azylu nebránily žádné objektivní skutečnosti. O udělení azylu požádal až dne 3. 2. 2005 poté, co dne 31. 1. 2005 převzal rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto žalovaný žádost žalobce o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť žalobce požádal o udělení azylu teprve v situaci, kdy mu hrozilo správní vyhoštění, ačkoliv mohl o udělení azylu požádat i dříve; z důvodu nadbytečnosti se žalovaný již nezabýval důvody pro udělení azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 4. 2005, čj. 60 Az 29/2005 - 31, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta. Soud uvedl, že žalobce mohl požádat o udělení azylu již dříve, a ač o tom dokonce uvažoval, této možnosti nevyužil a žádost podal teprve poté, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění. Skutečnosti, jež žalobci bránily podat žádost o udělení azylu dříve, jsou jen subjektivního charakteru. Žalovaný podle soudu postupoval správně, pokud rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Za této situace bylo podle soudu nadbytečné zabývat se důvody pro udělení azylu. Soud se dále obsáhle vypořádal s tím, proč neshledal důvodné námitky žalobce týkající se porušení předpisů o správním řízení v řízení o udělení azylu. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou a ve lhůtě doplněnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že žalovaný vyložil příliš úzce důvody pro udělení azylu podle § 12 až § 14 zákona o azylu. Stěžovatel při pohovoru uvedl, že se nemůže vrátit do země původu, neboť je tam proti němu vedeno trestní stíhání, pročež má obavu z uvěznění. Původně stěžovatel uváděl, že Česká republika pro něj není cílovou zemí. Toto stanovisko však vycházelo ze špatné stěžovatelovy znalosti politické geografie; obával se, že Česká republika je stále ovládána komunistickým režimem jako jeho vlast. Trestné činnosti v zemi původu se stěžovatel dopustil z důvodu špatné ekonomické a sociální situace. Stěžovatel se chce v České republice trvale usadit, legálně zde pracovat a ctít zdejší zákony. Stěžovatel se domnívá, že by mu měla být umožněna resocializace v demokratickém právním státě, jímž Česká republika je. Je tedy dán důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatel se hodlá zapojit do české společnosti jako fungující člen a nemá zájem ji nijak poškozovat. Proto nebyl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 4. 2005, čj. 60 Az 29/2005 - 31, byl zrušen, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a uvedl, že rozhodnutí žalovaného i soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Podle žalovaného nebyla v kasační stížnosti uvedena žádná skutečnost vyvracející správnost jeho rozhodnutí. Vzhledem k právní kvalifikaci případu bylo posuzování humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu nadbytečné. Žalovaný uvedl, že kasační stížnost sice napadá výrok podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, žádost žalobce však byla zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel tvrdí, že mu měl být udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, neboť chce na území České republiky legálně žít a pracovat a do země původu se vrátit nemůže, protože mu tam hrozí trestní stíhání. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že – jak správně uvedl žalovaný i krajský soud – rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu vylučuje možnost posuzovat podmínky pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu znamená, že nastoupí některý v tomto ustanovení předpokládaný důvod, protože se žalovaný žádostí o udělení azylu nemůže vůbec meritorně zabývat. V souzené věci byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu [a nikoliv podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona, jak nesprávně uvedl stěžovatel v doplnění kasační stížnosti – pozn. soudu], neboť stěžovatel požádal o udělení azylu teprve v situaci, kdy mu hrozilo správní vyhoštění, ačkoliv mu nic nebránilo požádat o udělení azylu již dříve (nyní srov. § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu). Za této situace žalovaný rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodné v souladu se zákonem a nebylo již jeho povinností zkoumat naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 až § 14 zákona o azylu. Na této skutečnosti nemohou nic změnit ani obsáhlá tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, jež svědčí spíše o tom, že stěžovatel měl pro legalizaci pobytu využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 6. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

